

На череша необрана кацна Врана Неразбрана. Врабчо я предупреди:

– Вранке, чакат те беди! По дървета необрани слагат хората капани!

Враната настръхна цяла:

– Колко пъти тук съм яла! От капани нямам страх.

Млък, че ме напушва смях!

Врабчо замълча в листака. Спотаи се и зачака. С врана може ли да спори – тя самичка си бърбори:

– Мили какини черешки, с хубави червени дрешки – сочни, вкусни, наедрели – пак за мене сте узрели!

После с човката си жълта почна цели да ги гълта. Но внезапно плъзна крак, нещо страшно каза „Щрак!“.

Тъй се улови в капана тази Врана Неразбрана. И сега виси без сили...

– Помогни ми, Врабчо мили!

Сред гората на пътечка спряла черна Буболечка.

– Тука дом ще си направя – къща хубава и здрава! – рекла.

И ето, че след два-три дена къщата била стъкмена: стълбище, балконче с чупка, кръгъл покрив и черупка.

Влязла вътре Буболечката, сложила дръвца на печката, бобена чорбица куснала, телевизора си пуснала.

Но отвънка забръмчал лек автомобил и спрял. Бръмбарът шофьор изскочил и към къщата посочил:

– Кой на пътя ми се пречка? Звяр ли или буболечка?

Буболечката от прага му размахала тояга:

– Брей, че е нахален тоя! Назад! Пътеката е моя!

Бръмбарът от яд посърнал и на заден ход се върнал.

До разлистения плет свети нов велосипед.

Ушко Непослушко гледа и завижда на съседа:

– Колко важен е Борсука – с колело ще ми се фука! Няма да търпя ни час! Искам колело и аз!

Мама Зайка казва строго:

– Непослушен си ми много. Пак усещам, Ушко мил, че си нещо наумил!

– Наумил съм, то се знае. И на мен ми се играе!

– Ох, от твоите игри ще си патиш, разбери!

Ушко хитро се подсмива и в градинката се скрива. През марулята и лука скочи в двора на Борсука и през пътната врата с колелото излетя.

